

Ubožni učenci morejo tudi dobiti štipendije po 60 oziroma 50 forintov.

Prosilci za štipendije imajo predložiti:

1. ubožni list,
2. spričevalo o poštem vedenju, in
3. potrdilo, da so delali uže dve leti za kovaške pomočnike. Prošnje z le temi spričevali imajo poslati vsaj do 15. decembra glavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani.

Šola traja do konca junija 1893. leta. Kdor dobro prebije preskušnjo, more po postavi iz 1873. leta dobiti patent podkovskega mojstra, ker sedaj ne more nihče brez preskušnje postati kovaški mojster. Nauk v tej šoli je brezplačen, vsak učenec si ima za šolski čas skrbeti le za živež in stanovanje ter za potrebne šolske knjige. Stanovanje dobodo učenci za majhno plačo v šolski hiši.

Učenci naj se oglase vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmerom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih boleznih, pa tudi premalo izurjenih oglednikov živinskih in mesovnih, zatorej naj bi skrbela županstva, da dobode vsaka občina vsaj po enega dobrega kovača in živinskega in mesovnega oglednika.

Ivan Murnik,

predsednik c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Karol vitez Bleiweis,

začasni vodja podkovske šole.

Naznanilo.

Skušnje na tukajšnji podkovski šoli se bodo vršile dne 27. in 28. decembra t. l., in sicer: 27. decembra skušnja iz podkovstva za kovače, kateri niso obiskavali podkovske šole, 28. decembra pa za učence podkovske šole iz podkovstva in ogledovanja klavne živine in mesa. Kovači, kateri hočejo delati to skušnjo, naj se oglase pri podpisnem vodstvu do 15. dne decembra t. l.

Vodstvo podkovske šole v Ljubljani
dne 3. novembra 1892.

Dr. Karol vitez Bleiweis.

Kmetijske raznoterosti.

Ruše dober gnoj za vinograde. Znano je, da trte boljše uspevajo, če se pusti zemlja, da se opoči, kakor bi pa precej na starem mestu sadil nove trte. Dobro je, če se kacij tri do šest let seje trava ali detelja, predno se zopet trte zasade. Za zboljšanje vinograda so pa jako dobre ruše. V nekaterih krajih v Nemčiji se takoj zasajajo nove trte, ko se stare odstranijo, ali denejo okrog vsake trte nekaj ruš. Pri takem ravnanju vinogradi dobro uspevajo.

Gnojnica — dober gnoj. Mnogi naši kmetovalci še vedno ne znajo prav ceniti gnojnice. Mnogo jo puste uhajati. Ko bi porabili gnojnico, ki se jim tako pogubi, koliko bi več imeli sena. Natančne poskušnje so pokazale, da se na travnikih, kateri so se polili z gnojnico ne pridela le mnogo več

krme, temveč je ta tudi mnogo tečnejša in boljša. Vedeti je pa tudi treba, da kapnica in deževnica ne spadate v gnojnico. Če se pušča deževnica v veliki množini v gnojnico, potem se pač ni čuditi, če gnoječ s tako gnojnico ne dosežemo pravih uspehov. Tukaj moramo še omeniti, da gnojnice noben umeten gnoj nadomestiti ne more.

Da roji ne uidejo. Roji napravljajo čebelarju vsakako malo skrbi, posebno če še vreme pospešuje rojenje. Večkrat kak roj uide. Neki švicarski list priporoča, da naj na roj z zrkalom mečemo solne žarke. Na ta način se čebele prisilijo, da se hitro združijo v gručo in po možnosti nizko vsedejo. Spreten čebelar baje z zrkalom roj lahko spravi v odprt nastavljen panj. Švicarski čebelar Barnack je na ta način v gozdu pripravil več rojev, da so se ustavili.

Gnojenje z listjem. Skušnje so pokazale, da drevesno listje daje dober gnoj zlasti za vrte. Največ gnojilne moči ima listje od bele vrbe, rudeče jelše in topola. Listje naj se jeseni pogradi in v kupe spravi, da strohni in le segnito naj se rabi. Z njim naj se rastlinam najrajše po vrhu gnoji. Če se zakoplje v zemljo, jo bolj zrahlja, nego je to dobro. Če se pusti listje dve leti na kupu ležati, dobimo listno prst, ki se lahko na poprej omenjeni način rabi. Posebno dobra jo pa tudi za rastline v loncih.

Poučni in zabavni del.

Potopisne črte.

Iz Ljubljane v Ljubljano.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Ko sem si bil razstavljene predmete po vseučilišni zgradbi po večjem ogledal, zapustil sem njene prostore, prišel zopet na trg, in zdaj so bili za ogledovanje na vrsti razni paviljoni in druge znamenitosti vmes njih. Ker sem bil dolge hoje že utrujen, in tudi okrepčevanja potreben, poiskal sem si obojega v obširnem paviljonu, ki se je imenoval „Vinara.“ Točilo se je tu vino, pivo, dobila se tudi kava in razna jedila; tedaj same dobre reči za žejne in lačne ljudi. Ne daleč proč stal je sicer tudi „Paviljon Littke, tvornica šampanjca“; pa ta pijača je za nas navadne ljudi „preslana,“ toraj sem se zadovoljil s tem, da sem mični paviljon gledal le po njegovi zunanosti. — Ko sem se nekoliko spočil in okrepčal, pričel sem svoj obhod med paviljoni in po njih. Pred vsem me je zanimal sredi trga ponosni „vodoskok,“ ki je svoj bistri vodeni curk brizgal visoko v zrak, in padajoč v tisočernih kapljicah nazaj v obširni okrogli kamniti bassin prat takorekoč samega sebe. Ob podnožju vodoskoka pa so poleg tega še mnogi vodeni virčki s prijetno-glasnim šumljanjem brizgali bistro studenčino in polivali se drug drugega. Ta velika vodena igrača je imela vedno dovolj gledalcev, razširjala pa poleg tega tudi jako prijetni hlad, ki se je v njegovi bližavi navzočim o popoldanski vročini prav dobro prilegal. — Ne daleč proč stal je na visokem postamentu kip „Hrvatske“, ki je, venec v stegnjeni desnici držeje, s tem gotovo predstavljala namen, da bi ovenčala izložbo, izložnike ter vse, ki so se za njeno sijajnost in vspehe trudili.